

Tessa Bailey

Kunnolla koukussa

Suomentanut Aura Elometsä

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
Hook, Line, and Sinker

© Tessa Bailey 2022. All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

ISBN 978-951-1-48366-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

*NYU Langone Healthin hoitajille ja lääkäreille,
etenkin Tisch Buildingissä, 15. Westillä, Manhattanilla.*

ESINÄYTÖS

15. syyskuuta

HANNAH (18.00): Moi! Onhan tämä Foxin numero?

FOX (22.20): Joo.

H (22.22): Hannah tässä. Bellinger, jos muistat. Brendan antoi numerosi.

F (22.22): Okei! En tajunnut, sori, olisin vastannut nopeammin.

H (22.23): Ei haittaa. Oliko hölmö idea laittaa viestiä?

F (22.23): Ei yhtään, Pisama. Pääsitkö ehjänä takaisin Losiin?

H (22.26): Ilman naarmun naarmua. Westportin leimallista kalan katkua on jo melkein ikävä (olen melkein tosissani).
Mutta siis halusin kiittää siitä Fleetwood Macin levystä, jonka olit jättänyt siskoni ovelle. Se oli ihan liikaa.

F (22.27): Eikä mitä. Oli selvää, että halusit sen.

H (22.29): Miten muka? Veditkö jotain johtopäätöksiä siitä, kun tuhersin itkua jättäessäni sen messuilla hyllyyn? 🙄

F (22.30): Oli se ehkä pieni vihje. 😊

H (22.38): Ymmärrän. Kuulisitpa sen omin korvin. Puhdasta taikuutta.

F (22.42): Ehkä vielä joku päivä.

H (22.43): Ehkä. Kiitos vielä.

F (23.01): Turhaan muuten sen sukunimen mainitsit. On vain yksi Hannah.

H (23.02): Valitettavasti en voi sanoa samaa. Tunnen niin monta Foxia. 🐾

3. lokakuuta

FOX (16.03): Moi.

HANNAH (16.15): Hei! Mitäs sinne?

F (16.16): Päästiin äsken takaisin satamaan kolmen päivän reissulta.

F (16.18): Tyhmä kysymys, mutta onhan kaikki kunnossa?

H (16.19): Noo, terapeutini varmaan sanoisi, että periaatteessa. Fyysisesti ihan yhtenä kappaleena kuitenkin. Miten niin?

F (16.20): Näin vaan outoa unta. Emt... Siinä unessa olit kadoksissa. Tai eksynyt tai jotain.

H (16.25): Ei se mitään unta ollut. Lähetä kopteri. 🚁

F (16.25): 😞

F (16.26): Kalastajat ottavat onkeensa unista, joita vesillä nähdään. Joskus ne nyt ovat mitä sattuu, mutta joskus ne ovat enteitä.

H (16.30): Jos meistä kahdesta jommankumman kuuluu hermoilla, niin minun. Olen nähnyt *Meren raivon*.

F (16.32): Vertaatko minua Mark Wahlbergiin?

H (16.33): Vähän riippuu. Pystytkö esiintymään uskottavasti valkoisissa bokseissa?

F (16.34): Neidille tiedoksi, että vähintäänkin uskottavasti.

F (16.40): Eli kavereita siis ollaan?

H (16.45): Ollaan ollaan. Karaveleita! Oletko messissä? (Meriaiheisia sanaleikkejä tiedossa.) 🐙

F (16.48): Olen... okei. Joo. Eli voidaan tekstailla ihan muuten vaan?

H (16.50): Joo.

F (16.55): No hyvä.

H (16.56): Hyvä on.

22. lokakuuta

FOX (22.30): Mitä Pisama puuhailee?

HANNAH (22.33): En paljon mitään. Mistä tietää, onko rengas puhki?

F (22.33): Miten niin mitä siellä tapahtuu??

H (22.35): No auto piti outoa ääntä, joten pysäytin tien syrjään.
Täytyy mennä katsomaan, onko rengas puhki.

F (22.35): Kello on hei yli kymmenen illalla.
Pysy autossa. LUKITSE OVET ja soita hinausauto.

H (22.36): Niin... Kas kun en osaa selittää niille, mistä minut
pitää hakea. Yhdellä töistä tutulla maskeeraajalla oli
pieni spiritismisessio. Olen luultavasti ja ehkä Los Felizissä.

F (22.37): Eli siis sinäkö et tiedä, missä olet?

F (22.38): Tämä täsmää presiiis siihen aiempaan
uneeni. Nyt se toteutuu. Enneuni.

H (22.39): Älä nyt viitsi! Enneuni...

F (22.40): Olit juuri istunnossa,
joten et voi olla skeptinen.

H (22.41): Tiedätkö mitä? Ihan reilua.

F (22.42): Katso sijainti karttasovelluksesta
ja soita se hinausauto.

F (22.43): Jos pyydän nätisti?

H (22.45): Suhtaudutko yhtä suojelevaisesti
kaikkiin naispuolisiin ystäviisi?

F (22.48): Ei minulla ole muita.

H (22.49): No hyvä on. Soitan.

F (22.49): 🙏

22. marraskuuta

HANNAH (00.36): Hereillä?

FOX (00.37): Erittäin.

H (00.38): Entä yksin?

F (00.38): Kyllä, Hannah, yksin.

H (00.40): Pannaan "Leaving on a Jet Plane" soimaan
prikulleen samaan aikaan ja kuunnellaan yhdessä.

F (00.41): Odota, pitää ladata se ensin.

H (00.42): Epätodellista.

F (00.42): Anteeksi nyt vain, mutta minun puhelimeni ei ole
mikään musiikkikirjasto, toisin kuin sinun. Miksi tämä biisi?

H (00.44): Emt. Ikävä sisko. Nousee vähän
tunteet pintaan. Oletko nähnyt sitä kylillä?

F (00.45): Olen nähnyt sen huulipunaa
Brendanin paidankauluksessa. Lasketaanko se?

H (00.47): Juuri siksi vaivaan sinua enkä häntä. En halua
ängetä synkistelemään niiden kahdenkeskiseen onnelaan.

F (00.48): Höpö höpö, Pisama.
Tästä ei ole niin mitään vaivaa. Valmis?

H (00.48): Jep. Play.

F (00.51): Tämä on hullun paljon parempi
kuin muistin. Miksen kuuntele tätä koko ajan?

H (00.52): Nyt voit. Se onkin ihan huippu.

F (00.53): Totta. Minä valitsen seuraavan, eikö?

H (00.55): Kas kas! Okei, mitä Kukonpoika tarjoilee?

F (00.57): Jotain pirstävää.
Onko sinulla siinä kannettavassa
musiikkikirjastossasi Scissor Sistersiä?

H (00.58): Studioalbumeita vai
livetaltiointeja? Kyllä molempiin.

F (00.59): Jessus. Olisi pitänyt arvata. Pane
"I Don't Feel Like Dancin'" pyörimään N... Y... T...

1. tammikuuta

FOX (00.01): Hyvää uuttavuotta!

HANNAH (00.02): Samoin. Löytäkööt ravut sinut.

F (00.03): 😊 Oletko tehnyt uudenvuodenlupauksia?

H (00.07): Normaalisti vastaisin, että en.
Mutta tänä vuonna haluan ottaa enemmän
riskejä. Ottaa vähän isompaa roolia työjutuissa
ja silleen. Etkä sitten matki, koska sinulla on
työelämän riskinotto jo IHAN TAPISSA.

F (00.09): Miten muutenkaan ne ravut minut löytäisivät?

H (00.10): Ravintolasta, mistä ne
löytävät kaikki normaalit ihmiset.

F (00.10): Tilaan aina pihvin.

H (00.11): Mitä ironiaa...

5. helmikuuta

FOX (09.10): Täällä sataa. Keksi jotain alakuloista kuunneltavaa.

HANNAH (09.12): Hmm... The National.
Aloita "Fake Empirestä".

F (09.14): No niin. Viikonloppusuunnitelmia?

H (09.17): Ei oikeastaan. Äiti ja isä ovat Aspenissa, joten saan koko talon itselleni. Mitä on tapahtunut viime aikoina usein. Odotan jotenkin yhä, että Piper ilmestyy hetkenä minä hyvänsä nurkan takaa hiilinaamio kasvoilla.

F (09.18): Laastivatko naiset hiiltä naamaan?

H (09.20): Se ei ole vielä mitään.
Etanakasvohoito on kuule se juttu. 🧐

F (09.21): Ei. Oikeasti. Aion teeskennellä, etten ole kuullutkaan koko jutusta.

H (09.28): Onko siellä jotain viikonloppusuunnitelmia?
Lähdetkö Seattleen?

F (09.35): Mahdollista joo.

F (09.36): Mutta äidillä on synttärit. Voi olla, että käyn moikkaamassa ja vien kukkia.

H (09.38): Kunnon poika. Käykö hän koskaan sinun luonasi Westportissa?

F (09.45): Ei. Ei se käy.

F (09.46): Kiitos biisisuosituksesta, Pisama. Palataan.

14. helmikuuta

HANNAH (18.03): Hyvää ystävänpäivää!
Onko jotain erityistä ohjelmaa?

FOX (18.05): Öö, ei. Sytytän itseni mieluummin

F (18.09): Mites siellä? Erityistä ohjelmaa?

H (18.11): Todellakin. Meitsi on treffeillä.

F (18.11): Kenen kanssa??

H (18.15): Itseni. Erittäin viihdyttävää. Saatan olla se oikea.

F (18.16): Pidä kiinni kaksin käsin.
Hän on sitä lajia, joka esitellään äidille.

F (18.20): Haluaisitko olla treffeillä?
Siis jonkun muun kuin itsesi kanssa?

H (18.23): Emt. Ei se varmaan kurjaakaan olisi. Minun makuuni ovat tyypit tuomitsevat ikävä kyllä koko ystävänpäivän kaupallisena hapatuksena. Korkeintaan antaisivat nuutuneita ruusuja symboliksi kulutuskulttuurin kiroista.

F (18.26): Aika tarkka miesmaku. Puhutaanko me nyt siitä sinun ohjaajihastuksestasi? Sergeikö sen nimi oli?

H (18.28): Joo. Sisko jaksaa kiusoitella siitä, että haikailen nälkätaiteilijoiden perään.

F (18.29): Synkkää ja dramaattista sen olla pitää, vai?

H (18.30): Varovasti, tai saan kohta orgasmin.

F (18.30): Jos se kuule olisi tarkoitus, olisit saanut jo kaksi.

F (18.33): Ei hitto, sori. Menin liian pitkälle.

H (18.34): Noo, oma vikani kun aloitin. Pannaan se viinilasillisen piikkiin, olenhan juonut peräti yhden. #höyhensarjalainen 😊

F (18.40): Millaiset miehet sinun makuusi sitten ovat, paitsi synkät ja dramaattiset? Mistä tunnistat sen oikean, kun se joskus tulee vastaan?

H (18.43): Mm... Ehkä se, jos tyyppi pystyy kaikkein huonoimpanakin päivänä löytämään kanssani jotain yhteistä naurunaihetta.

F (18.44): Tuo ei kyllä sovi edellä kuvaamaasi miesmakuun ollenkaan.

H (18.45): Ai hitto, ei sovikaan! Johtuu varmaan taas viinistä.

H (18.48): Sillä täytyy olla komerollinen levyjä ja härveli, millä soittaa niitä. Tietenkin.

F (18.51): No tietenkkin.

28. helmikuuta

FOX (19.15): Miten päivä on mennyt?

HANNAH (19.19): Tracy Chapmanin "Fast Car" liippaa tämän päivän fiiliksiä.

F (19.18): Eli... nostalgisissa tunnelmissa?

H (19.20): Joo. Vähän surumielisissä. Taitaa olla ikävä Westportiin.

F (19.20): No tule.

F (19.23): Jos kerran mieli tekee.

H (19.25): Kun pääsisin... Uuden produktion roolitus alkoi juuri. Eli ajankohta on aika huono.

F (19.27): Oletko pitänyt uudenvuodenlupauksesta kiinni? Ottanut riskejä töissä?

H (19.28): En vielä. Tarkoitus on kyllä.

H (19.29): Varmasti. Heti huomenna. (Sirkat soittaa salolla...)

F (19.32): Hyvä hetki muistuttaa, että kun me tavattiin, uhosit tuplaten itsesi kokoiselle kapteenille ja olit valmis nyhtämään siltä raajat irti, koska se oli huutanut siskollesi. Olet kova luu. 🤪

H (19.35): Kiitos muistutuksesta. Kyllä tämä tästä. Varmaan vaan jotain huijarisyndroomaa tms. Mikä ihme minutkin saa kuvittelemaan, että osaisin koostaa elokuviin hyviä soundtrackejä?

F (19.37): Sama vaiva välillä täällä. Huijarisyndrooma.

H (19.37): On vai?

F (19.38): Kuulisitpa, miten nauran.

H (19.39): Kuulisinpa. Oikeasti.

F (19.40): Joo, olisi kyllä kiva kuulla sinunkin nauruasi.

H (19.45): Miten Kukonpojan päivä?

F (19.47): Hommia laivalla Sandersin kanssa. Luukutti loputtomasti Springsteeniä.

H (19.49): Duunarijätkät. Tienaamassa voita leivälle! Farkut on jalassa ja hiki virtaa! Bandanat vain vilkkuu taskuista! 😁

F (19.50): Siis ihan kuin olisit ollut paikalla.

8. maaliskuuta

HANNAH (9.45): Taidat olla vesillä.

H (9.46): Toivottavasti teillä on kaikki hyvin siellä.

H (9.02): Kyllä sen kummasti huomaa, kun olet reissussa etkä pysty vastaamaan.

H (9.03): Siis poissaolosi huomaa.

H (9.10): Tai siis kivaa, että ollaan kavereita. Sitä yritän tässä vaikeasti sanoa.

H (9.18): Jos näet minusta taas unta, yritä nähdä sellaista unta, missä osaan lentää tai muuttua näkymättömäksi. Tai että paras kaverini on Cher. Huomattavasti siistimpää kuin puhjennut rengas.

H (9.19): En siis todellakaan oleta, että esiinnyn unissasi säännöllisesti.

H (9.26): Minäkään ei näe sinusta unta kovin usein. Niin että.

H (9.39): No kuitenkin. Palataan!

LUKU 1

Hannah Bellinger oli aina ollut enemmän sivuosan kuin naispääosan esittäjä. Eli ei se, josta kaikki kohkasivat. Jos hän olisi elänyt 1800-luvun alun Englannissa, hän olisi toiminut sekundanttina joka kaksintaistelussa koskematta itse koskaan pistooliin. Tämä määräävä piirre oli ehkä ilmeisempi kuin koskaan Hannahin istuessa koekuvaussalin pimeydessä katsomassa, kun päivänselvästi naispääosamateriaalia edustava tyttö tunteili niin kuin henki olisi ollut siitä kiinni.

Hannahin kädet katosivat collegen hihoihin kuin kaksi kuoreensa vetäytyvää kilpikonaa, ja hihojen läpi sormet puristuivat sylissä lepäävän kirjoituslavan ympärille. Nyt. Suuri loppuhuipennus. Storm Born -tuotantoyhtiön käytössä olevan salin toisella laidalla heidän valitsemansa miespääosan esittäjä kävi kohtausta läpi päivän viimeisen naispääosakandidaatin kanssa. Studiolla oli lappanut suurisilmäisiä, kirkasotsaisen nuoren naisen osaan sopivia tarjokkaita aamukahdeksasta alkaen, ja yksikään heistä ei, tietenkään, ollut saanut Christiaanin viisaria värähtämään, joten Hannah oli hoippunut jo pienen ikuisuuden nälkäkuoleman partaalla painuneen kahvin maku suussaan.

Sellaista oli tuotantoassistentin elämä.

”Unohdit luottaa minuun”, punapää kuiskasi nyhykäyksiä pidätellen, kun kyynel tuhrivat ripsiväriin pitkin hänen poskiaan. Hitto

vie, tyyppi oli liekeissä. Jopa Sergei, elokuvan käsikirjoittaja ja ohjaaja, oli kerrankin uppoutunut esitykseen silmälasien toinen sankka ihanien täyteläisten huultensa välissä ja nilkka tasaisesti nykyttävän polven päällä. Tuo oli hänen ”olen vaikuttunut” -asentonsa. Hannah oli jo kaksi vuotta työskennellyt hänen tuotantoassistenttinaan – ja kituuttanut saman ajan ilmeisen yksipuolisen ihastuksen pauloissa – joten hän osasi lukea Sergeitä. Punapää voisi huoletta lyödä vuokratransa vetoa siitä, että pääsisi mukaan *Kunnian häiviin*.

Sergei kääntyi kolean kokoustilan nurkkaan käpertyneeseen Hannahin päin ja kohotti innokkaasti mustaa kulmakarvaansa. Yhteisen ilonaiheen synnyttämä ele oli niin yllättävä, että kirjoituslusu luisakhti kalisten Hannahin sylistä lattialle. Hannah kumartui kiireesti nostamaan sitä, mutta koska hän ei halunnut katkaista heidän sanatonta yhteyttään, hän kohotti etukenosta päätään ja näytti Sergeille peukkuu. Se vain, että käsi oli edelleen hihassa, joten tuloksena oli omituinen meritähteä muistuttava ele. Vaan eipä ohjaaja sitä toisaalta huomannutkaan, koska oli kääntynyt jo katsomaan taas eteenpäin.

Olen taliaivo.

Hannah laski kirjoituslusan jälleen syliinsä ja oli kirjoittavinaan Erittäin Tähdellisiä muistiinpanoja. Luojan kiitos, että huoneen perällä oli pimeää, ja kaulalta ylöspäin hyökyvä tomaatinpunainen hehku jäi muilta huomaamatta.

”Kiitos!” Sergei sanoi innokkaasti ja nousi taputtamaan painokkaan hitaasti tuottajien pöydän äärestä. ”Poikkeuksellista. Kerta kaikkiaan poikkeuksellista.”

Punapää, Maxine, säteili ja yritti samalla pyyhkiä valuvaa ripsiväriään mustan t-paitansa helmaan. ”Oho! No kiitos.”

”Hyvä tunnelma.” Christian huokaisi ja vinkkasi Hannahia tuomaan kylmäuutetun kahvin.

Kutsukello on helähtänyt.

Hannah nousi tuoiltaan, pani kirjoituslusan pois ja haki näyttelijälle tämän kaipaaman juoman seinän vierustalla nököttävästä minijääkaapista. Hän ojensi metallista kestokuppia, mutta kun Christian

ei tehnyt elettekään tarttuakseen siihen, Hannah puri hammasta ja ohjasi pillin tämän huulten viereen. Kun tyypillä oli pokkaa ryystää kahviaan äänekkäästi tuijottaen Hannahia samalla silmiin, Hannah vastasi katseeseen kivikasvoisena.

Tätähän sinä halusit.

Vakityö, josta sai palkkaa, niin ettei tarvinnut elellä isäpuolen miljoonilla. Jos Hannah ottaisi puheeksi sukunimensä, ryystäjä-Christian köhisi kahvit rinnoilleen. Sergei oli kuitenkin ainoa, joka tiesi Hannahin olevan legendaarisen tuottajan tytär, ja hyvä niin.

Tytärpuoli, Hannah korjasi mielessään.

Näiden kahden sanan ero oli viime kesään asti ollut hänestä samantekevä.

Oliko hän oikeasti ollut puoli vuotta sitten Westportissa? Hän oli asunut Yhdysvaltain luoteiskolkassa baarin yläkerrassa muutamia viikkoja ja rakkaudella remontoinut kuppilasta siskonsa kanssa muistomerkkiä biologiselle isälleen, mutta siellä vietetty aika tuntui nyt epätodelliselta, kuin unelta. Sellaiselta unelta, jota hän ei saanut mielestään. Se kulki mukana hänen tietoisuudessaan niin kuin tynnyriaallossa siluetteina kuultelevat delfiinit ja sai hänet haikeaksi yllättävillä hetkillä. Kuten nyt, kun Christianin hurmaavat silmät laajenivat mulkoiluun merkiksi siitä, että pilli tuli vetää pois.

”Kiitos vaan”, näyttelijä hymähti. ”Nyt täytyy käydä vessassa.”

”Ajattele valoisia puolia”, Hannah mumisi hiljaa, jottei olisi häirinyt kehuja suitsuttavaa Sergeitä. ”Vessassa on peilejä. Lemppariasi.”

Christian pyrskähti ja salli vastahankaisesti toisen suupielensä kääntyä ylöspäin. ”Kiesus että olet kamala. Mahtavaa, jatka samaan malliin.”

”Niinkö sanot peilikuvallesi?”

Molempien suupieliä nyki, kun he vaihtoivat katseen.

”Puhun varmasti koko tuotantotiimin puolesta, kun totean, että olemme löytäneet Larkimme”, Sergei sanoi ja kiersi pöydän takaa suukottamaan paikallaan pomppivan näyttelijättären poskia. ”Pystytkö aloittamaan kuvaukset maaliskuun lopulla?” Odottamatta vastausta

Sergei painoi toisen kätensä rystyset otsalleen. ”Silmissäni siintää nyt täysin toisenlainen kuvauspaikka. Christianin ja Maxinen keskinäinen kemia ei sovi Los Angelesiin ollenkaan. Se on selvä. Heissä on jotain juurevampaa. Omaperäistä. He hioivat toistensa särvät. Tarvitsemme pehmeämmän lokaation. Losin terävät kulmat vain takerutvat heihin ikävästi ja pidättelevät heitä.”

Hannah seurasi jähmettyneenä, kuinka tuottajat vilkuilivat toisiaan hermostuneesti. Taiteilijan temperamentti oli totista totta, ja Sergei tapasi olla keskivertoa ailahtelevaisempi. Kerran hän oli vaatinut koko kuvausporukalle siteet silmille, jotta he eivät olisi laimentaneet kohtauksen tenhoa katselemalla sitä. *Jokaisen silmäparin myötä rapisee yksi salaperäisyyden kerrostuma!* Tosin juuri temperamentti oli Hannahin mielestä yksi Sergein suurimmista vetovoimatekijöistä. Sergei oli kaaoksen keskellä kuin kotonaan ja antautui luovuuden oikuille. Hän uskoi itseensä eikä jäänyt kuuntelemaan inttijiä.

Hänessä oli ainesta miespääosaan.

Millaistakohan se oli? Siis olla oman elämänsä päätähti?

Hannah oli soittanut komppikitaraa niin kauan, että oli jo melkein unohtanut soolot. Hänen sisarensa Piper oli ominut parrasvalot aina lapsesta alkaen, eikä Hannahilla ollut mitään sitä vastaan, että hän odotteli kulisseyssä merkkiä saapua täydentämään sisarensa roolisuoritusta omalla sivuosallaan – hän oli maksanut poliisilaitoksella siskon takuutkin useammin kuin kerran. Sellaisessa hän oli hyvä. Hän valoi sankarittareen uskoa tämän heikolla hetkellä, karautti puolustamaan päähenkilöä tarvittaessa, osasi sanoa oikeat sanat ratkaisevan, luottamuksellisen keskustelun aikana.

Sivuroolien tekijät eivät havitelleet eivätkä tarvinneet suurten roolien glooriaa. Heitä ei haitannut, että heillä oli päähenkilöä tukeva välinearvo. Hannahiakaan ei haitannut. Kai.

Muisto suikersi hänen mieleensä lupaa kysymättä. Jostain syystä sen ajatteleminen hermostutti häntä.

Puoli vuotta sitten eräänä iltapäivänä vinyylilevyymessuilla Seattlessa hän oli tuntenut itsensä päähenkilöksi. Hän oli ollut tutkimassa levy-

tarjontaa seuranaan Fox Thornton, joka pyysi työkseen kuningasrapuja ja oli pahimman luokan naistenmies. He olivat seisleet rinnatusten hartiat toisiaan hipoen ja kuunnelleet samoista langattomista nappikuulokkeista ”Silver Springsiä”, ja maailma heidän ympärillään oli haipunut johonkin kauas.

Jonkinlainen poikkeustapaus. Yksittäistapaus.

Hannah palautti Christianin kylmäuutetun kahvin jääkaappiin tuntien levottomuutta, joka luultavasti johtui päivän mittaan juoduista yhdeksästä kupillisesta mustaa kahvia, ja jäi syrjään odottamaan, millaisen yllätyksen Sergei aikoi tarjoilla tiimille. Toisin kuin kaikki muut, Hannah rakasti hänen äkkivääriä U-käännöksiään. Sergein mielikuvitus oli myrskytuuli, jota ei voinut pysäyttää. Se oli kadehdittavaa. Ja myös seksikästä.

Sergei oli Hannahin tyyppiä.

Hannah vain ei ollut Sergein tyyppiä, mikäli kuluneesta kahdesta vuodesta saattoi mitään päätellä.

”Mitä tarkoittaa, ettei Los Angeles enää miljöönä toimi sinun mielestäsi?” yksi tuottajista kysyi. ”Kuvausluvut on jo hankittu.”

”Eikö kukaan muu nähnyt tässä kohtauksessa sadetta? Parin ympärillä purkautuvaa hiljaista melankoliaa?” Kuka nyt ei olisi halunnut tapailla miestä, joka sanoi pokkana jotain tuollaista? ”Los Angelesin järeä mittakaava ei kerta kaikkiaan sovi heidän rinnalleen. Se nielaisee heidät. Hienovaraisuuden on päästävä loistamaan. Meidän on annettava sille happea ja tilaa ja aurinkoa.”

”Juurihan sanoit haluavasi sadetta”, tuottaja sanoi kuivakasti.

Sergei nauroi kuten taiteilijat nauravat silloin, kun joku on liian paksupäinen tajutakseen heidän visiotaan. ”Kasvi tarvitsee kasvaakseen sekä aurinkoa että vettä, eikö?” Turhautuminen voimisti hänen tavallisesti hienovaraista venäläistä aksenttiaan. ”Kuvaukset on tehtävä vaatimattomammassa miljöössä. Paikassa, jossa näyttelijät saavat loistaa.”

Latrice, uusi järjestäjä, nosti hitaasti kätensä. ”Niin kuin Tolucajärvi, vai?”

”Ei! Jossakin Los Angelesin ulkopuolella. Kuvitelkaa –”

”Minä tiedän sopivan paikan.” Hannah oli puhunut ääneen puoli-vahingossa. Hänen suunsa oli liikkunut, ja sitten sanat roikkuivatkin jo ilmassa kuin sarjakuvan puhekupla, eikä sitä voinut enää puhkaista. Kaikki kääntyivät kuin yhtenä miehenä katsomaan häntä. Tilanne ei sopinut sivuosan esittäjälle laisinkaan, vaikka oli kyllä virkistävää huomata Sergein katsovan häntä kauemmin kuin ne tavanomaiset pari sekuntia. Nyt oli huono hetki tulla ajatelleeksi, että eräällä toisella oli kyllä tapana keskittyä Hannahiin kokonaan ja tulkita välillä hänen mielialojaan pelkkien tekstiviestien välityksellä.

Hän möläytti jatkoajatuksensa ilmoille osin siksi, että saisi järjet-tömän mielijohteen mielestään. ”Vietin viime kesänä jonkin aikaa Washingtonissa. Westport-nimisessä kalastajapaikassa.” Hänellä oli tasan kaksi syytä ehdottaa Westportia. Ensinnäkin hän halusi tukea Sergeitä ja ansaita kenties siten yhden tämän nopeista hymyistä. Toi-seksi: kuinka mahtavaa olisi, jos hän pääsisi käymään siskonsa luona työmatkan nimissä? Hän oli nähnyt siskoaan ja tämän kihlattua, Brendania, vain kertaalleen kuluneen puolen vuoden aikana, kun pariskunta oli tullut käymään lyhyesti jouluna. Ikävä jäyti jatkuvasti vatsassa.

”Kalastajakylä”, Sergei pohdiskeli, hieroi leukaansa ja ryhtyi sit-ten kävelemään edestakaisin selvästi miettien käsikirjoitusta uusiksi.

”Niin tuota...” Hannah kaivoi kätensä hihoista esiin. Ohjaaja-nerolle, järjestäjälle ja tuottaja-armeijalle ei esitelty ehdotuksia nyrkit collegepuseron hihoissa. Hän katui jo katkerasti aamuista päätöstään tunkea oljenväriset hiuksensa lippiksen alle. *Jospa ei nyt ihan alle-viivaamalla alleviivattaisi näitä pikkusiskoviboja.* ”Se on jollain lailla hakea paikka, sumuinen ja rannalla. Useimmat asukkaat ovat asu-neet siellä syntymästään asti ja ovat, tuota...” – *tapoihinsa piintyneitä, sisäänpäinlämpiäviä, ihania, suojelevaisia* – ”...rutiinien ystäviä. Pää-elinkeino on kalastus, ja voisi varmaan sanoa, että paikassa on jotain surumielistä. Varmaan kaikkien niiden kalastajien takia, joiden hen-gen meri on vaatinut.”

Kuten hänen isänsä, Henry Crossin.

Hannah joutui puskemaan seuraavat sanansa ilmoille kurkkuunsa kohonneen möykyn ohi. ”Se on herrtaisen vanhanaikainen paikka. Hiukan kulahtanut. Se on vähän niin kuin” – hän sulki silmänsä ja selasi musiikkiarkistoa mielessään – ”Skinny Lister, tiedättekö sen bändin, tekee moderneja versioita vanhoista merimieslauluista?”

Kaikki tuijottivat häntä mitäänsanomattomin ilmein.

”No kuitenkin. Tiedätte varmaan, millaisia merimieslaulut ovat. Kuvitelkaa baari täynnä rohkeita miehiä, jotka pelkäävät ja kunnioittavat merta. Kuvitelkaa heidät laulamassa ylistyslauluja merelle. Valta-meri on heidän äitinsä ja rakastajansa. Antaa elannon. Koko paikakunta kuvastaa sellaista rakkautta merta kohtaan. Ilmassa leijuva suolainen usva. Meriveden ja myrskypilvien tuoksu. Asiantunteva katse, jolla paikalliset tarkkailevat taivasta ja arvioivat tulevaa säätä. Varautuneina ja kunnioituksella. Mihin vain meneekin, kaikkialla kuuluu laitureita vasten liplattavien aaltojen ääni, lokkien huudot, vaaran hyrinä...” Hannahin ääni haipui kuulumattomiin, kun hän tajusi Christianin tuijottavan kuin tälle olisi tarjoiltu kahvin sijasta kissanhiekkää.

”No mutta, sellainen paikka se”, hän lopetti. ”Sellainen tuntu siellä on.”

Sergei oli puhumatta pitkän aikaan, ja Hannah pakottautui kes-tämään kiemurtelematta ohjaajan harvinaisen huomion kohdevalon. ”Se on siinä. Menemme sinne.”

Tuottajat mulkoilivat Hannahia tulikivenkatkaisin katsein. ”Sergei, budjetti ei veny sellaiseen. Pitäisi hakea uudet luvat. Näyttelijöiden ja koko kuvaustiimin matkakulut. Majoitus.”

Kirjoituslustaansa naputteleva Latrice näytti kiinnostuneen haasteesta. ”Voisimme mennä maitse. Ei ole poissuljettu vaihtoehto, vaikka sinne matkaa onkin... säästyisi rahaa, jos jätettäisiin lentäminen väliin.”

”Jättäkää raha-asiat minulle”, Sergei sanoi ja heilautti kät-tään. ”Joukkoistan. Panen omia rahojani likoon. Mitä nyt sitten

tarvitaankaan. Hannah ja Latrice, hoidatte varmaan kuvausluvut ja matkajärjestelyt?”

”Ilman muuta”, Hannah sanoi ja tiesi järjestäneensä itselleen juuri muutaman unettoman yön.

Latrice nyökkäsi ja iski Hannahille silmää.

Lisää korventavia katseita miehiltä, jotka hölmöyksissään olivat kuvitelleet olevansa ohjaksissa. ”Kuvauspaikkoja ei ole etsitty –”

”Hannah hoitaa. Mitä ilmeisimmin hän tuntee paikan kuin omat taskunsa. Ettekö kuunnelleet kuvausta?” Sergei katsoi Hannahia kertaalleen päästä varpaisiin ikään kuin olisi nähnyt tämän ensimmäistä kertaa, ja Hannahin varpaat kipristyivät punaisten Conversejen sisässä. ”Vaikuttavaa.”

Nyt et punastu.

Liian myöhäistä. Hän helotti jo tomaatinpunaaisena.

”No niin, kiitos.” Sergei nyökkäsi ja alkoi koota tavaroitaan, heilautti kuluneen nahkalaukun siron hartiansa yli ja tuli samalla sotke-neeksi tummat poikamaiset kutrinsa. ”Otamme yhteyttä”, hän huikkasi Maxinelle purjehtiessaan ulos studiosta.

Se oli sillä selvä. Tai, kuten alalla tavataan sanoa, purkissa oli.

Hannah pakeni tuottajien yhteistuijotusta ja kipitti huoneesta vetäen puhelinta taskustaan soittaakseen Piperille. Hän puikkasi naistenvessaan oman rauhan toivossa, mutta ennen kuin hän ehti painaa soittopainiketta, Latrice työnsi päänsä ovenraosta.

”Hei”, Latrice sanoi ja näytti peukkuja ovensuusta. ”Hyvin tehty. Olen kaipaillut jo kauan tilaisuutta päästä oikomaan koipiani. Sinä ja minä hoidetaan tämä kotiin.”

Taivaan kiitos, että Latrice oli palkattu etsimään Hannahin puolesta kuvauspaikkoja. Varsinainen duracellpupu. ”Todellakin hoidetaan. Lähetän sähköpostia heti kun saan tämän puhelun hoidettua.”

”Teepä se.”

Latrice katosi näkyvistä, ja kehujen rohkaisemana Hannah soitti Piperille. Sisko vastasi kolmannella pirahduksella ja kuulosti hengästyneeltä.

Sitten kuului patjan jousien erittäin tunnistettava vingahdus.

”En halua tietää, mitä keskeytin”, Hannah mutisi. ”Terkkuja Brendanille.”

”Hannah lähettää terveisiä”, Piper kehräsi merikapteenisulholleen, jonka kanssa lakanoita oli ilmiselvästi äsken heiluteltu – sitä tapahtui siinä huushollissa usein. Hannah tiesi aiheesta aivan liikaa asuttuaan pariskunnan luona kesällä pari viikkoa. ”Mitä kuuluu?”

Hannah hypähti istumaan laitimmaisen pesualtaan viereen. ”Onko vierashuoneessa tilaa?”

Taustalta kuului lakanoiden kahinaa. ”Miten niin? Iih! Siis miten niin?” Hannah näki elävästi silmissään, kuinka siskon sormet lepattivat villisti tämän kaulan tyvessä. ”Aiotko tulla tänne? Koska?”

”Pian.” Sitten hän tarkensi: ”Jos kuvausluvat saadaan järjesty-mään.”

Hetken hiljaisuus. ”Luvat kuvata Westportissa?”

”Taisin äsken vakuuttaa Sergein siitä, että se on maailman ainoa paikka, joka sopii hänen visioonsa.” Hannah vetäisi henkeä vaatimat-tomasti. ”Suostuttelutaitojani harvoin huomataan.”

”Tasan ei ole mikään kuvausryhmä tulossa tänne”, Brendan kuit-tasi taustalla.

Siskon poreilevan luonteenlaadun ja hänen siippansa juron asial-lisuuden yhdistelmä oli jo niin tuttu, että Hannahin rintaa puristi. Hänellä oli heitä ihan kamala ikävä.

”Sano kapteenille, ettei kuvauksia kestä kuin pari kolme viikkoa. Lupaam kuurata Hollywoodin katkun pois joka katukivestä ennen kuin lähdemme.”

”Jätä hänet minun huolekseni”, Piper sanoi leikkisästi. ”Häneltä on päässyt unohtumaan, kuinka hyvällä päällä olen, kun siskoni on kaupungissa. Ja tietysti saat asua täällä, Hanns. Ei kahta kysymystä-kään. Se vain... siis et varmaankaan kaavaile tulevasi jo tässä kuussa?”